

Kenneth B. Andersen

Deel 2:
Operatie Rampenplan

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Proloog

Het is de op drie na laatste dag van februari. Volgens de kalender is het nog steeds winter, maar het lijkt wel voorjaar. Het is stralend weer: de lucht is helderblauw en de zon schijnt uitbundig. Het is zo'n dag waarop je voor het eerst merkt dat de winter bijna voorbij is en dat het nu echt warmer wordt.

Twee jongens zijn van de BSO op weg naar huis. Ze lopen samen, maar toch ook niet: de een loopt vier meter voor de ander. Degene die voorop loopt, loopt achterstevoren en schopt een versleten leren bal naar de achterste jongen, die hem terugschopt. Als ze ademen, verschijnen er kleine wolkjes voor hun mond, die snel weer verdwijnen. Ze dragen geen wanten of muts meer en hun jassen staan half open, zodat ze de warmte van de eerste zonnestralen goed kunnen voelen.

De jongens weten best dat ze niet mogen voetballen op straat, dat hebben ze al duizend keer te horen gekregen. Maar vandaag is een bijzondere dag. Het is de eerste dag van de lente en ze kunnen het niet laten. Het kriebelt in hun benen, het kriebelt in hun hele lijf. Terwijl ze door de stad lopen, schoppen ze de bal heen en weer, heen en weer. Ze hebben alles onder controle, wat kan er fout

gaan? Er is toch haast geen verkeer.

Een oudere mevrouw moppert als ze haar inhalen. 'Dit is geen voetbalveld, hoor,' snauwt ze.

De ene jongen trekt in het voorbijgaan een gezicht naar haar, en ze trappen nog wat harder. Harder en sneller, het wordt nu echt een wedstrijdje, en de voetbal, die soms ook van de stoep stuitert, vliegt steeds sneller heen en weer. De jongens grinniken, terwijl ze 'Naar mij! Naar mij!' roepen. Ze hebben dikke lol.

Tot een van de twee de bal verkeerd raakt, zodat die tegen een lantaarnpaal kaatst en de weg op vliegt.

'Ik pak hem wel!' zegt de andere jongen en hij rent achter de bal aan. Hij denkt alleen maar aan de bal en vergeet daardoor helemaal om goed uit te kijken. Hij loopt de weg op en houdt de rollende bal met zijn voet tegen. Op datzelfde moment vult de warme voorjaarslucht zich met het geluid van piepende remmen.

De jongen kijkt op en staart recht in een paar witte koplampen. Hij heeft niet eens tijd om te schreeuwen. De auto komt razendsnel op hem af en de jongen doet doods-bang zijn ogen dicht.

Opeens voelt hij hoe iemand hem vastgrijpt en opzij sleurt. Hij laat de bal los. Er klinkt een harde klap en het piepende geluid stopt.

Voorzichtig doet de jongen zijn ogen open. Eerst het ene oog, dan het andere, alsof hij haast niet durft te kijken. Want de auto heeft hem geraakt, dat *moet* wel, hij is tenslotte zo de straat op gerend en...

Maar hij ligt op de stoep, hij is nog heel, hij heeft alleen een klein schrammetje op zijn linkerhand. Op straat staat een auto stil. Strepen rokend rubber slingeren over het asfalt. Tussen de remsporen ligt de leren bal, zo plat als een pannenkoek.

‘Wat is er gebeurd?’ kreunt de jongen terwijl hij naar de kapotte bal staart. Dat had hij kunnen zijn. Dat had hij *moeten* zijn. ‘Wat is er in godsnaam gebeurd?’

‘Niet te geloven, man!’ roept zijn vriend terwijl die naar hem toe rent. ‘Dat was Antboy! Antboy heeft je gered!’

‘Antboy?’ roept de jongen uit en hij volgt zijn vriends wijzende vinger nog net op tijd om een zwarte cape achter het dak van een huis te zien verdwijnen. De jongen staat op en ziet dat er een wit kaartje naast hem op de stoep ligt. Hij raapt het op en draait het om. Met blokletters staat erop geschreven:

MET VRIENDELIJKE GROETEN,
ANTBOY (SUPERHELD)

De Mierenhoop

Glimlachend las ik het artikel in het huis-aan-huisblad voor de vierde keer. Van sommige dingen krijg ik nooit genoeg, zoals in de krant over mezelf lezen. Ook al wist niemand dat het artikel eigenlijk over mij ging, want mijn naam – Pelle Noordmans – kwam er niet in voor. Het artikel ging over mijn *alter ego*. Een heel deftige uitdrukking, want in gewoon Nederlands zouden we ‘mijn andere ik’ zeggen. En dat is Antboy precies. Mijn alter ego.

Het krantenartikel ging over een jongen die gisteren, toen hij de weg op rende om zijn voetbal op te halen, bijna overreden was door een auto. Antboy, de plaatselijke superheld, had hem op het laatste nippertje gered en was daarna verdwenen: *Alweer een heldendaad van de geheimzinnige superheld, die zichzelf Antboy (Mierenjongen, red.) noemt*. Er was nog maar weinig informatie bekend over deze gemaskerde redder in nood. Een paar onscherpe foto's, meer niet.

Bedankt, Antboy! stond er boven het krantenartikel en ook onder de foto van de lachende jongen met een platte voetbal in zijn hand.

‘Graag gedaan,’ zei ik terwijl ik het artikel uit de krant knipte. Ik had me achter op de zolder verstopt, in een

hoek waar mijn vader en moeder nooit kwamen – de Mierenhoop noemde ik die plek, Antboy's geheime schuilplaats.

Ik pakte mijn plakboek, dat ik tussen twee dozen verborgen hield, en plakte mijn laatste heldendaad in. In het plakboek verzamelde ik alles wat met Antboy te maken had en het raakte al aardig vol. Het eerste krantenartikel was van september vorig jaar, toen ik twee kunstrovers had gepakt. Een paar dagen daarvoor was ik gebeten door een mier, die ik per ongeluk een halve minuut in de magnetron had opgewarmd. Vanaf die dag veranderde mijn leven. Een week lang lag ik te slapen als Doornroosje en toen ik eindelijk weer wakker was, bleek ik de meest fantastische superkrachten te hebben: ik kon supersnel lopen, tegen muren opkruipen, ik was zo sterk als een gewichtheffer en nog veel meer. Krielkip eerste klas Pelle Noordmans, op school ook wel Pelle Vetklep of Nerdmans genoemd, was veranderd in superheld Antboy.

In het begin viel het niet mee om een superheld te zijn, ik had nogal wat opstartproblemen. Maar na een tijdje snapte ik hoe ik de dingen aan moest pakken en ging het supergoed. Daarvan is mijn plakboek het bewijs. Niet al mijn heldendaden komen in de krant, maar wat erin verschijnt, bewaar ik.

Bijna elke dag, als ik thuiskom van school, haal ik mijn pak van de zolder, fiets ik naar de kerk en klauter ik in de kerktoren. Daar verander ik in Antboy en bewaak ik de brave burgers van de stad. In totaal had ik nu al drie men-

sen gered vlak voordat ze overreden werden, en ontelbaar veel katten en klimmende kinderen uit hoge bomen gehaald. Ook had ik tasjesdieven, zakkenrollers en winkeldieven gevangen. En dan waren er natuurlijk nog die twee kunstrovers aan het begin van mijn carrière. *In onze stad is geen boef meer veilig*, stond er in een van de krantenartikelen. Bij dat stuk stond ook een van de weinige foto's van mij. Die foto was gemaakt door een man die toevallig net zijn nieuwe fototoestel aan het uitproberen was, toen ik verderop in de straat een tasjesdief een lesje leerde. Op de foto stond een donkere, gemaskerde figuur op het dak van een flat. De lucht achter de figuur was grijs, waardoor je duidelijk een zwarte, wapperende cape kon zien. Maar de foto was niet scherp en de gedaante zelf leek nog het meest op een inktvlek. *Wie is dit?* stond er onder de foto.

Met een tevreden zucht deed ik het plakboek dicht en zette het weer tussen de twee dozen. Ja, Antboy was een echt succes geworden.

Het is niet altijd makkelijk om een superheld te zijn. Als je denkt dat ik net zo'n geweldig leven heb als je in stripverhalen leest, dan heb je het mis. Sinds ik een superheld ben, heb ik haast geen tijd meer voor wat anders. Ik moet bijvoorbeeld vaak ontzettend lang wachten tot er weer eens iemand te redden valt of een boef gevangen kan worden. Soms zit ik dagen achter elkaar op de kerktoren en dan gebeurt er geen klap. Ik woon tenslotte niet in New York of in een andere grote stad in Amerika vol rovers en boeventuig. Nee, ik woon in een doodgewoon provincie-stadje.

Dan heb je ook nog... de winter. Sneeuw, kou, vorst. Niet de beste tijd om een superheld te zijn. Mijn pak is gemaakt van verschillende carnavalkostuums en is dus net zo dun als een stuk wc-papier. In stripverhalen hebben de superhelden - en de superschurken trouwens ook - het nooit koud, al rennen ze rond in alleen maar een strak t-shirt met lange mouwen en een kleurige onderbroek. Misschien hebben ze een extra superkracht, om warmte binnen te houden. Helaas heb ik die kracht niet, dus begin oktober had ik het al zo koud dat er ijspegels aan mijn neus groeiden. Ik moest drie dikke wollen truien en twee pyjamabroeken onder mijn pak dragen om warm te blijven. Door al die extra kleren kon ik me minder goed bewegen, en leek ik meer op een dikke bromvlieg dan op een mier. Maar als ik niet wilde bevriezen, moest ik er maar mee leren leven.

Gelukkig was de winter nu bijna voorbij en dat betekende dat er weer een paar truien uit konden.

Ik hoorde een auto de oprit op rijden. Ik keek op de klok en zag dat het net vier uur was geweest. Dan was het vast mijn moeder, aangezien mijn vader meestal pas tegen zes uur thuiskwam. Ik klom snel de zoldertrap af en duwde het zolderluik dicht. Een paar seconden later ging de voordeur open en kwam mijn moeder het huis binnen. Net op tijd. De trap in onze gang zit namelijk precies onder de ingang naar de Mierenhoop.

‘Hoi!’ riep ze terwijl ze de autosleutels op het haakje naast de kapstok hing.

‘Hoi!’ antwoordde ik. Ik liep naar beneden.

Ze glimlachte naar me. ‘Sta jij daar soms speciaal om je moeder te ontvangen als ze moe uit haar werk komt?’

‘Dat klopt,’ zei ik met een buiging. ‘Uw nederige dienaar.’

‘Dus ik heb een dienaar.’ Ze gaf me een knuffel. ‘Kan die dienaar dan niet beginnen met het opruimen van zijn eigen schooltas? Ik breek zowat mijn nek erover. Volgens mij heb ik al wel eerder gevraagd of je hem op je kamer wil neerzetten. Of heb ik dat mis?’

‘Nee, dat heb je wel eens gezegd,’ zei ik terwijl ik de tas oppakte.

‘Ongeveer 117 keer, als ik het me goed herinner. Soms ben je net je vader.’

Dat laatste zei mijn moeder op een andere – iets koele – toon, maar dat leek ze zelf niet te merken. Ik voelde een lichte steek in mijn hart.

‘Heb je een leuke dag gehad?’ vroeg ze toen ik met mijn schooltas op mijn rug achter haar aan naar de keuken liep.

‘Mwah, een beetje saai,’ antwoordde ik. Afgezien van het krantenartikel was er vandaag niets gebeurd dat ook maar een ietsepietsie interessant was. Tweeënhalf uur in de bijtende kou op een kerktoeren zitten klappertanden. Zo was het leven van een superheld soms nu eenmaal, dus eigenlijk moest ik niet klagen.

‘Wat jammer,’ zei ze een beetje afwezig terwijl ze de boodschappen uitpakte en in de kast zette. ‘Kon je niets verzinnen om te doen?’

‘Eh... misschien wel,’ zei ik. Ik grijsde. Ik zag het al voor me: om wat te doen te hebben, bracht ik zelf mensen in gevaar, die ik dan weer ging redden.

‘Ik heb fruit gekocht,’ zei ze terwijl ze bananen, appels en een bakje druiven op de keukentafel legde. ‘Ik vind dat we je dieet moeten aanpassen, Pelle. Volgens mij helpt het niet echt.’

Ik was al mega lang op dieet, maar ik was nog net zo rond als altijd. Misschien kwam dat door de Marsreep en de beker pure ranja die ik iedere dag naar binnen werkte. Als mierenjongen had ik namelijk suiker nodig, want mijn superkrachten verdwenen als ik niet genoeg suiker binnenkreeg. Mijn moeder zou me levenslang opsluiten als ze dat wist, superheld of geen superheld.

Ik hoorde de voordeur opengaan.

‘Hallo,’ klonk mijn vaders stem.

Mijn moeder keek op de keukenklok. ‘Jij bent vroeg thuis vandaag.’

‘Mijn vergadering ging niet door, dus ik kon lekker eerder weg.’

‘Wat een geluk,’ zei mijn moeder, en weer had haar stem die koelere klank. Bah, wat heb ik daar toch een hekel aan.

Mijn vader liep de keuken in en woelde door mijn haar. ‘Dag, meneer. Leuke dag gehad?’

‘Supersaai,’ zei ik. Mijn hart klopte als een gek en ik had het plotseling heel warm.

‘Hoi,’ zei mijn vader tegen mijn moeder.

‘Hoi,’ zei mijn moeder tegen mijn vader.

Ze glimlachten naar elkaar, maar het zag er nogal nep uit. Daarna gaven ze elkaar snel een zoen, meer op de wang dan op de mond, en dat zag er ook al zo nep uit. Als in een toneelstuk. Een toneelstuk dat ze voor mij opvoerden.

‘Maar ik ben nog niet helemaal klaar,’ zei mijn vader terwijl hij een stap bij mijn moeder vandaan deed. ‘Ik moet nog een paar dingen regelen voor ik echt vrij ben. Ik ga naar mijn werkkamer.’

‘Ga je gang,’ zei mijn moeder en ze draaide zich om naar het aanrecht.

Mijn vader bleef even staan. Het leek of hij graag nog iets wilde zeggen, maar niet goed wist wat.

Opeens hing er een vreemde, smerige geur in de keuken. Een bittere, scherpe lucht die me aan rotte kiwi's deed denken. Ik kreeg er haast tranen van in mijn ogen. Het was de allersmerigste stank die ik ooit had geroken.

Mijn vader en moeder roken niets, maar zij hadden ook niet net als een mier een goed ontwikkeld reukvermogen.

Mijn vader glimlachte naar mij, weer zo'n neppe glimlach die zijn ogen niet bereikte, en liep de keuken uit.

‘Ik ga boven huiswerk maken,’ zei ik, voordat de geur zo erg zou zijn dat ik er niet meer door kon ademen.

Volgens mij hoorde mijn moeder me niet eens. Volgens mij zat ze heel ergens anders met haar gedachten.